

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๗ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๕๑

สำคัญที่ผู้ปฏิบัติศีลธรรม

ก่อนจึงหัน

แนะนำดูชีวิตพระ ท่านไม่ได้ตั้งนรกนระวนนระวาย ฟุ้งเพื่อเห่อเหิม นี่ละศาสนาที่เป็นตัวอย่างของโลก โลกฟุ้งเพื่อเห่อเหิม โลกกินไม่พอใช้ไม่พอ กองทุกข์อยู่ที่นั่นหมด นั่นดูเอา ในตำรับตำรามีหมด พระครั้งพุทธกาลท่านปฏิบัติมุ่งต่อธรรมคือมรรคผล นิพพานเป็นหัวใจท่าน นอกนั้นจะอยู่จะกินใช้สอยอะไรท่านไม่ถือสำคัญ สำคัญที่ได้ประกอบความเพียรตายใจๆ สบายใจ ท่านต้องการอย่างนั้น

ท่านไม่ได้อะไรกับเรื่องภายนอก อดอิมอะไรไม่สนใจ แต่ให้ได้ปฏิบัติธรรมอย่างสมใจๆ ก็พอ อย่างนั้นละ ท่านผู้มาเป็น สรรณ คัจฉามิ ของพวกเราท่านทำอย่างนั้น ท่านไม่ใช่เป็นคนฟุ้งเพื่อเห่อเหิม อะไรจะเป็นตัวอย่างอันดีเลิศยิ่งกว่าพุทธศาสนา การอยู่การกินใช้สอยต่างๆ เป็นประมาณไว้หมดเลย ความพอดีบพอดีไม่ฟุ้งเพื่อเห่อเหิม ท่านปฏิบัติอย่างนั้น ดูเอาเป็นตัวอย่าง ความฟุ้งเพื่อเห่อเหิมไม่ใช่ศาสนาพุทธเรา ความเขียมทุกอย่างนั้นจะไม่สร้างความกังวลให้มาก และทำประโยชน์เต็มเหนี่ยวๆ

หมากำลังร้องลั่นอยู่นั้นนะไปเอามาต้มยำ พระวัดป่าบ้านตาดยังไม่เคยได้กินต้มยำหมา วันนีให้ได้กินเสียหน่อยเถอะมันหิวมาก ประกอบกับหมามันดินมันอยากเป็นอาหารพระ เขาเป็นบักกันละ คือพูดอย่างนี้ไม่ได้กระเทือนต่อโลกนะ เราเฉย ไม่สนใจ ถ้าไม่เฉยพูดอย่างนี้ไม่ได้ ถ้าเฉยละได้ทั้งนั้น

หลังจึงหัน

กุฎีหลังนี้มันจะขึ้นไม่ได้แล้ว ขึ้นอยู่มาตั้งแต่ ๒๕๐๕ ละมังหรือ ๒๕๐๖ กุฎีหลังนี้ สร้างปีนั้น ดูเสร็จ ๒๕๐๕ เราขึ้นอยู่ ๒๕๐๖ เดียวนี้จะขึ้นไม่ได้แล้ว กำลังปีนี้ปรากฏชัดขึ้นกุฎีจะไม่ได้แล้ว ตกลงก็เลยจะทำกุฎีอีกหลังหนึ่ง พื้นใต้ถุน นี่กำลังทำ ทำใต้ถุน ปืบเข้านี่ออก ขึ้นลำบากแล้ว เขากำลังเตรียมไม้อยู่ที่ศาลาใหญ่ พอเราออกจากนี้ไปกรุงเทพฯ ปืบเจ้าหน้าที่ทำงานเขาก็รู้มกันเลย เขากะให้ทันเวลาเรากลับมา ไปกรุงเทพฯ ก็ไม่ต่ำกว่า ๒๐ วันแล้วค่อยกลับ นี่เขาก็จะเร่งงานอันนี้

สร้างวัดนี้กี่ปี (ตั้งแต่ ๒๔๙๘ เป็น ๕๓ ปีเจ้าคะ) ๙๘ กลับมาจากจันทลมะมัง ๙๙-๕๐๐ มาที่นี้ละ (๕๒ ปีเจ้าคะ) เออ ๕๒ ปี มาสร้างปีแรกๆ พวกชะนีร้องโหยหวนอยู่ต้นไม้ พวกชะนีเป็นฝูงๆ ร้อง คือตงนี่ต่อกับตงใหญ่มันต่อกันมา พอมาสร้างวัดนี้ เขาก็อยู่ที่นี้ เสียร้องลั่น จากนั้นแล้วเขาก็ขยายออกไป ทางนั้นก็ทำลายป่าพอดี ชะนีก็ออกไป นี่ก็เป็นวัด เลยหายเลยชะนีออกไป ออกไปตายแหละทำ

ดูไม่มีธุระอะไรในวันนี้ วันที่ ๑๑ ลงกรุงเทพฯ กะค้ำนึ่งค้ำนวนดูวัน มันเกี่ยวกับเรื่องงานของเราจะไปหมด ช่วงไหนจะไปไหน ช่วงไหนไปไหน นี่ก็วันที่ ๑๑ ลงกรุงเทพฯ ละ ไประยะนี้ ถึงวันที่ ๑๑ เขาก็เตรียมจะมาสร้างที่ปักข้างล่างให้เรา แก่มาเท่าไรยังก่อความยุ่งเหยิงวุ่นวายให้พระในวัดมากเข้าๆ นะ กุฎีหลังนี้อยู่แล้วไม่ยอมอยู่ ปีนลงมาข้างล่าง เขาก็ต้องสร้างที่ปักข้างล่างให้ ไม่ยอมขึ้นข้างบนละต่อไปนี้ ขึ้นไม่ได้ เหนื่อย

วัดโยธานี้เป็นวัดของเรา บวชที่วัดโยธานิมิตร อยู่นี้ได้ ๒ พรรษา จากนั้นก็ออกๆๆ เติลิตจนกระทั่งปานนี้ เราจึงถือว่าเป็นวัดเรา ใครจะมาทำสุมสี่สุมห้ายุ่มยามๆ ในวัดนี้ไม่ได้นะ ที่นี้พอพระครูด้วงเสียไปใครที่ปกครองอยู่ในวัดนี้เวลานี้เป็นพระองค์ไหนไล่เข้าไป ไม่เป็นท่า ดีไม่ดีขับออกเลย วัดโยธาเราถือเป็นวัดของเรา

โบสถ์เขากำลังจะเริ่มสร้างเราก็เริ่มให้ปฐมฤกษ์ไว้ก่อน ๑ ล้าน พอตีพระครูด้วงเสีย นี่ก็ถูกรถชน ดูว่าจะไปฉันทังหันบ้านศาลาหรืออะไร รถมาอย่างไรมาชนตาย ที่นี้ก็เลยไม่มีสมภารวัด วัดโยธานิมิตรเป็นวัดสำคัญนะ ถือว่าเป็นวัดใหญ่วัดหนึ่ง ท่านพระครูเป็นเจ้าของอาวาส เราบวชอยู่นั้น ๒ ปี จากนั้นเราก็ออก พระครูด้วงมาเป็นสมภารแทน ท่านเจ้าคุณใหญ่วัดโพธิ์ท่านก็จัดสมภาร หาสมาภรณ์ที่ไหนมาเป็นสมภารวัดโยธานิมิตร

เราเข้าเป็นตัวการเลย วัดนี้เป็นวัดเราเอาใครมาเป็นสมภาร นั้นเห็นไหมละ เอาสุมสี่สุมห้าเอายักษ์เอาผีมาไม่ได้นะ เอากันเลยกับเรา อย่างนั้นละถ้าเราไปเป็นเจ้าของที่ไหนต้องแข็ง ไม่อ่อน อ่อนไม่ได้..แล้ว นี่ก็ทราบว่าจะเอาองค์นั้นๆ ไม่ได้ เอาแล้วนะ อ่างเหตุผลขึ้นมาทันทีๆ ท่านเจ้าคุณวัดโพธิ์ก็ถอยกรูดเลย ก็เรามันแข็งแแกร่ง วัดโยธาเป็นวัดของเรา เอาใครมาเป็นหัวหน้า เอาสุมสี่สุมห้ามาไม่ได้ เราบอกอย่างนี้ นี่ก็ว่าจะเอาใครมาเป็นสมภาร เราตัดบททันที ท่านก็ถอยกรูดเลย ไม่เอา ว่าอย่างนี้เลย

เจ้าคุณวัดโพธิ์กับเราก็เป็นอันเดียวกันมาตั้งแต่เป็นมหาเปรียญด้วยกัน ท่านมาเป็นเจ้าอาวาสวัดโพธิ์สมภรณ์ วัดโพธิ์สมภรณ์กับวัดเราก็เป็นวัดเดียวกันใช้ไหมละ เพราะฉะนั้นอะไรเราก็ว่าท่านได้ ท่านจะหาพระสุมสี่สุมห้ามาเป็นสมภารวัดโยธานิมิตร เราบอกไม่ได้ อ่างเหตุผลองค์นี้เป็นอย่างไรๆ อ่างเหตุผลทันทีเลย ท่านยอมรับ ก็เรามีเหตุผลทุกอย่าง ความเป็นหัวหน้าวัดเป็นของสำคัญ เป็นผู้ใหญ่ในครอบครัว ผู้ใหญ่ในวัดในวา ในวงราชการเป็นของสำคัญมาก

ท่านด้วงยังอ่อนพรรษาว่าอย่างนั้น จะเอาผู้ใหญ่นั้นมาเป็น ใหญ่ใหญ่แต่ชื่อใหญ่แต่ความชั่วช้าลามกเราไม่เอา ต้องใหญ่ศีลใหญ่ธรรม น้อยมันก็จะใหญ่เองเราว่าว่าท่านด้วงพรรษาไม่เท่าไร มันกินทุกวันมันจะโต เราว่าอย่างนี้นะ ไม่เอาใครมาเป็นเอาดูซินะ หลักธรรมวินัยท่านมีอยู่ที่นี่ท่านไม่ได้เสียที่ไหน งามตาทุกอย่าง เอาองค์นี้

แหละ เราว่านั่น เพราะฉะนั้นท่านดวงจึงเป็นเจ้าอาวาสต่อมา จะเอาใครมาไม่เอา เราว่า
อย่างนี้ ก็เราเป็นเจ้าของวัดโยธา เราบวชที่นั่น

พอว่าจะสร้างโบสถ์ เอาสร้างก็สร้างเถอะเราว่า โบสถ์เมื่อไรก็ได้ เราให้เป็น
ปฐมฤกษ์ ๑ ล้าน เตี้ยวนี่ยังไม่พูดถึงละเรื่องโบสถ์ พูดถึงเจ้าอาวาสวัดเป็นของสำคัญ
เราไปทาบทามกับเจ้าคุณวัดโพธิ์เรียบร้อยแล้ว ให้จัดพระที่สมควรจะเป็นเจ้าอาวาสจาก
วัดโพธิ์มาวัดโยธานิมิตร ผมขอร้อง ขอร้องทางนี้ให้ไปเป็นผู้ใหญ่วัดโยธานิมิตร เพราะ
วัดโยธานิมิตร ดูพระที่จะมาเป็นเจ้าอาวาสยังไม่เหมาะ ให้เอาทางนี้ไป เราขอ ถ้าทาง
นั้นว่ามาอย่างไรผมจะรับทราบทุกอย่าง ว่าอย่างนี้จะบอกไว้ ผมยืนยันรับรอง ผมเป็น
คนขอวัดโพธิ์มาเป็นสมภารเอง

ใครมาค้านไม่ได้กับเรา เหตุผลพร้อมทุกอย่าง ไม่ได้ทำสู่มสู่มห่าทำอะไร
เพราะเหตุไรเพราะเหตุนั้นทันทีเลย เราทำสู่มสู่มห่าเมื่อไร ทำที่ไหนเหมือนกัน เราไม่
เคยที่จะไปสู่มสู่มห่า ในวัดนี้ก็เหมือนกัน พระจะมีมากมีน้อยลัทธิธรรมวินัยตรงเป้ง
เป็นอันเดียวกันเลย เคลื่อนไม่ได้ ถ้าไม่มีอะไรนี้ก็เหมือนไม่มีปาก ไม่มีหู ไม่มีตา แล้ว
เฉยดู ถ้าผิดพลาดขึ้นมาอะไรอย่างน้อยเรียกมาถาม เพราะเหตุไรขึ้นเลย เป็นอย่างนั้น
ละปกครองวัด เคลื่อนคลาดเมื่อไรจากลัทธิธรรมหลักวินัยเราปกครอง

เราก็สะเปะสะปะร่างกายของเรา แต่ตาหัวใจไม่ได้สะเปะสะปะนี่นะ ไปที่ไหนดู
ตลอด เดินไปตามกุฏิดูๆ ไปเงียบๆ กลางค้ำกลางคืบมิดๆ เราไปนะ ไปเวลาพระท่าน
เงียบๆ ละเราจะด้อมๆ ไปกลางคืบไปดู ที่ไหนไม่ชัดเจนก็ฉายไฟดูๆ ไม่มีใครรู้นะ เรา
ไปดูวัดไม่รู้ นุ่นมีผิดพลาดไม่ตีอะไรออกมาถึงจะรู้ เรียกมาทำไมอย่างนั้นๆ ถึงจะรู้ว่า
เราไปดูแล้ว เป็นอย่างนั้นนะ

หัวหน้าวัดสำคัญมาก เพราะเหตุนี้วัดโยธานี้จึงต้องขอจากท่านเจ้าคุณใหญ่ทาง
วัดโพธิ์มา ทางนี้ยังเป็นเจ้าอาวาสไม่ได้เราดูพระแล้ว เราว่าอย่างนั้นเลย ให้หาจัดทาง
นั้นมา บอกว่าเราเป็นผู้ขอทางนั้นมาเป็นเจ้าอาวาสทางนี้ ให้ว่าอย่างนั้นเลย วัดโยธาให้
เป็นพระธรรมดาอยู่นั้น ไม่ถือเป็นใหญ่เป็นโต ผู้เป็นใหญ่เป็นโตต้องมีอำนาจมี
คุณธรรมสูงกว่านี้ เราจึงขอวัดโพธิ์ เวลานี้กำลังติดต่อวัดโพธิ์ให้มาเป็นเจ้าอาวาสวัด
โยธานิมิตร อยู่ในความรับผิดชอบของเรา เพราะวัดโยธาเป็นวัดของเรา

โบสถ์ก็จะเริ่มขึ้น ตั้งแต่ท่านดวงยังไม่ตายเราก็ให้เป็นปฐมฤกษ์ ๑ ล้านก่อน
เมื่อไรก็ขึ้นได้ไม่ยากละ เราว่าอย่างนั้น สร้างโบสถ์สร้างวิหารสร้างวัดดูไม่ยาก มันยาก
ตั้งแต่ สร้างหัวใจคน เราว่าอย่างนี้เลย ให้ดูหัวใจเจ้าของ ดูตัวเจ้าของ สร้างโบสถ์หลังนี้
สำคัญมากนะ ช่างนอกไม่สำคัญ เราก็ว่าอย่างนี้เลย พูดอย่างตรงไปตรงมา สร้างอะไร
หุรหุราฟุฟาสวยงามขนาดไหนก็ตามถ้าเจ้าของไม่ตีเลอะเทอะหมด ขอให้เจ้าของที่อยู่

ในร่มไม้ก็ดี รุกขมูลเสนาสน์ พระพุทธเจ้าสอนให้ไปอยู่ตามรุกขมูลร่มไม้ สวยงามที่ ไหนร่มไม้ แต่สวยงามที่พระไปอยู่ที่นั่น เข้าใจไหมละ

ทำอะไรให้สวยงามเราไม่สนใจวัดดูมากยิ่งกว่าตัวของบุคคล ศีลธรรมนี้เรากลือ มากทีเดียว อย่างวัดเรานี้จะเอาเท่าไรโบสถ์หลังหนึ่งขนาดไหน ของ่ายเมื่อไร มันก็มา อย่างนี้ละ ยังไม่สมควรที่จะให้เป็นโบสถ์ไม้ให้เป็น ที่จะปรับปรุงตรงไหนยังบกพร่อง ตรงไหนให้ซ่อมแซมตรงนั้น บำรุงตรงนั้น พระเณรในวัดในวาสาคัญมากยิ่งกว่าโบสถ์ วิหาร

โบสถ์วิหารก็ไม่เคยมีตั้งแต่พุทธกาลมา อ่านมาด้วยกันมันก็รู้ด้วยกันซิ สำคัญ อะไรเรื่องโบสถ์เรื่องเบส มามีขึ้นทีหลัง นิยมกันขึ้นแล้วก็สร้างแข่งกันไปเท่านั้นเอง เป็น เรื่องกิเลสตัณหา ไม่ใช่เรื่องธรรม เรื่องธรรมาค่านไม่ได้ เรียนมาด้วยกันเข้าใจไหมละ ใส่เปรียงเดียวหายเลย เอาจริงเรา ทำอะไรต้องให้มีหลักมีเกณฑ์ซิ มันสำคัญอะไรกับ สิ่งเหล่านั้น สำคัญที่ผู้ปฏิบัติศีลธรรม ผู้ปฏิบัติศีลธรรมอยู่ที่ไหนเย็นสงบ ตัวเองก็สงบ ร่มเย็น ไปที่ไหนสงบร่มเย็นถ้าศีลธรรมติดตัวไป ถ้าสิ่งเหล่านี้ติดตัวไป ไปที่ไหนเลอะ เทอะทั้งนั้นแหละ เรว่าอย่างนี้แหละ ไปที่ไหนก็อันนั้นสร้างนั้น อันนี้สร้างนี้ สร้าง ตัวเองไม่ได้สนใจ ไม่เอา เรบอกอย่างนั้นละ

ศาลาหลังนี้ ๔ หนนี้เขาจะมาสร้างให้ ไม่เอา นั้น ฟังซิ กุฎิเรา ๘ หน หนที่ ๘ ขนาดกันใหญ่เลย หยุตตั้งแต่นั้นมา บอกว่า ๘ หนจะมาสร้างกุฎิหลังนี้ สร้างหาอะไร ไล่ เบี้ยเข้าไปเลย หนที่ ๘ เลยถอยกรูด เจียบเลย นั่นละถึง ๘ บอก ๘ หนนี้จะมาสร้าง กุฎิหลังนี้ สร้างเพื่ออะไรเรว่า คนมันวิเศษวิโสอะไรเป็นเนื้อเป็นหนัง นี่ก็เป็นไม้สมควร แล้วกับชากศพตีบ สร้างให้หุรหุราหาอะไร หุรหุราอยู่ในใจซิ ว่าเลยเรา เราไม่ สนใจกับวัตถุยิ่งกว่าการปรับปรุงตัวเองให้ดี ๆ อันนี้สำคัญมากทีเดียว

นี่เขาก็จะทำข้างล่างกุฎิให้เป็นที่พักของเรา ขึ้นลำบาก ตกลงก็เลยปรารภแล้ว พอปรารภไม้ก็มา เตรียมมาแล้ว มาปูพื้นข้างล่าง พอเราลงกรุงเทพฯก็เตรียมเลย ไม้ เตรียมไว้ที่ศาลาหมดแล้ว เราไปเข้าใต้ถุนเลยไม่ขึ้น เหนื่อย เดียวนี้เหนื่อยแล้วนะ จาก บันไดขึ้นไปหอบแล้ว เพราะฉะนั้นจึงอยู่ใต้ถุนกุฎิ ที่นี้พระใครต่อใครก็เตรียมไม้มาแล้ว พอเราออกจากนี้ปีบก็จะเข้าเลยละเข้าทำงานที่นั่น กะว่าเรากลับมาก็เสร็จพอดี

ไม่จำเป็นเราก็ไม่ทำ อยู่อย่างไรเราอยู่ได้นะใต้ถุนกุฎิ ไม่ใช่จะให้หุรหุราให้เรานะ แต่เรื่องของพระของใครต่อใครอยากจะทำไม่มีการกระทบกระเทือน ความได้ความเสีย เกี่ยวกับการเงินการทอง การรบกวนใครต่อใครแล้วเราพอใจ ถ้าไปรบกวนเราไม่เอา เรว่าอย่างนั้น นี่ตกลงก็จะทำที่พักข้างล่าง มาเข้านั้นเลยไม่ขึ้นแหละ มันหมดกำลังๆ

กำลังลดลงทุกวัน ๆ ที่ไม่ลดก็คือใจ ใจกับธรรมไม่มีลดบอกตรง ๆ เลย ถึงร่างกายจะเดินสะเปะสะปะจิตไม่ได้เป็นนะ มันจำอยู่อย่างนั้นตลอดเวลา

ฟังเสียท่านทั้งหลาย ผลแห่งการประพฤติปฏิบัติตัว ภายในไม่ได้เป็นนะ ภายในใจมันจำตลอดเวลา รอบอยู่อย่างนั้นโดยหลักธรรมชาติของมันเอง จะว่าสติหรือไม่สติ มันรอบของมันอยู่อย่างนั้นตลอด ร่างกายจะสะเปะสะปะไปไหนก็ตามจิตนี้จะไม่เป็นสติไม่เป็น เป็นหลักธรรมชาติจากการฝึกฝนอบรมมาเรียบร้อยแล้ว เป็นอย่างนั้นละ นี้เราไปกรุงเทพฯก็จะหลายวันอยู่ ดูว่าวันที่ ๑๑ จะลงกรุงเทพฯ เราก็นั่งงานนั้นงานนี้เรื่อยไป ก็ประมาณสัก ๒๐ วันกลับมา

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

สถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

และเครือข่ายทั่วประเทศ